

Kelebek Ve Gelincik

– sevilay-dila · 15 Aralık 2010

KELEBEK VE GELİNCİK

Kozasının içinden önce minik başını ve ardından ipeksi yumuşaklığındaki allı pullu rengarenk kanatlarını bir silkenişte sıyırmayı başardı. Bir iki kanat çırpınıştan sonra derin bir soluk alıp verip etrafına şaşkın bakışlarla baktı. Şeffaf kırmızı renkli bir yaprağın üzerinde salınıp duruyordu. Kırmızı yaprak aniden kocaman gülümseyince az kalsın düşecekti. Kırmızı yaprak ; merhaba kelebekçik dedi. Kelebek yerinde durmakta zorlanarak ; sende kimsin diye bağırıverdi. Kırmızı yaprak siyah sürmeli gözlerini alımla süzerek ; benim adım gelincik dedi. Şaşkın kelebek kanatlarıyla yumuşacık yaprağa belli belirsiz dokunarak ; ne kadar yumuşak ve narinsin dedi. Gelincik tebessüm etti ve ; tıpkı senin kanatların gibi dedi. Kelebek sevinçle gülümseyerek ; o zaman birbirimize benziyoruz değil mi? diye sordu. Gelincik dudaklarını büzüştürüp biraz hüzünle ve birazda böbürlenerek söylendi ; her ikimizde bu dünyadaki en narin ve en kısa yaşama sahip canlılarız. Tuhaf değil mi? Biraz şanslıyız çünkü son derece narin ve güzeliz, ve çok şanssız ki hayatımız kısacık. Boşuna dememişler değil mi ? Kelebek ömrü kadar diye. Şaşkın kelebek ağlamaklı oldu. Offf diye mız mızlanıp kanatlarını çırparak hemen yanındaki buğday başağının üzerine kondu ve yorulmanı istemem dedi. Gelincik ; teşekkür ederim dedi ve hüzünle ekledi: Siz kelebeklerin ömrü bir gündür. Kırlarda dolaşıp kanatlarınızı açıp kapayınca kadar yaşamınız son bulur. O yüzden hiç yerinizde duramazsınız bu kısacık anınızın tadını doyasıya çıkartırsınız. Biz gelinciklerden şanslısınız. Şaşkın kelebek meraklı bakışlarla gelinciği süzerek sordu: Sen neden üzgünsün ? Senin hayatın benimkinden daha mı kısa yoksa? Gelincik şaşkın kelebeğe doğru süzülerek kulağına fısıldadı. Hiç belli olmaz ki. An meselesi bizimki dedi. Kelebek birazda korku ile söylendi. Nasıl yani ? Gelincik bilgiç bir tavırla hikayesini anlatmaya koyuldu. Gün gelir eşek imbatı bir esmeye başladımı tüm gelincikler patır patır dökülmeye başlarız kurtulmak ne mümkün ; gün gelir hasat zamanı başlar kızgın güneşin altında buğday başaklarının arkalarına saklanmaya çalışırken keskin buz gibi bir tırpanın yüzünde boynumuz kıldan ince olur ve gün gelir insan oğlu denilen varlığın ayak tabanı altında pestilimiz çıkar. Yani zamansızdır ölümümüz . Ölümün soğuk eli daima ensemizedir. Sessiz bir bekleyişin mahkumlarıyız daima. Şaşkın kelebek sessizce burnunu çekti sınırcacık bir damla yaş göz pınarlarından yuvarlanıp kuru toprağın üzerine doğru yuvarlandı. Sahte bir gülümseme kondurdu dudaklarının üzerine ve sesine ; offf yinede çok güzel hayat baksana güneşe pırıl pırıl ne kadar güzel değil mi ? Gelincik az önceki ruh halinden aniden sıyrılıvermişti birden bağırıverdi; evet haklısın hem hasata neredeyse daha birkaç hafta daha var o zamana kadar tarlaya hiç kimse uğramaz dedi. Şaşkın kelebek heyecanla söylendi ; haklısın bu güzel günü boşa harcamayalım çok vakit kaybettim . İşte oradaki böğürtlen ağaçlarına gitmek istiyorum. Gelincik sevinçle ; o yamacın aşağı tarafında ki başak tarlasına selamlarımı söyle dedi. Şaşkın kelebek çoktan kanat çırpmaya başlamıştı bile sesi uzaktan zor duyulur olmuştu ; tamam akşama doğru yine uğrarım diye bağırıyordu. Gelincik bu heyecanlı beraberlikten sonra yorgun düşmüştü biraz kestirsem hiç fena olmaz diye düşündü. Öğlen güneşinin yumuşacık sıcaklığı tüm bedenini kaplamıştı. Boynunu biraz kırdı bedenini kendine doğru biraz çekti ve

hemen yanındaki buğday başağına sırtını vererek tatlı bir uykunun kucağına yuvarlanıverdi. İlerleyen saatlerde akşamın alaca karanlığı ve buruk serinliği etrafa çökmüştü.Karaçamın diken uçlu yaprağına yere düşmemek için sıkıca sarılmaya çalıştı. Nafile ne mümkün diye düşündü yorulmuştu. Çok güzel bir gündü diye düşündü. Tüm ormanı boydan boya gezmişti nefis havasını solumuştu. Keşke biraz daha uzun sürseydi gün diye düşünürken aklına takılan bir soru merakını cezp etti . Acaba uzun zamanı olsaydı yaşamak için bunu nasıl değerlendirirdi. Her halde her dakikasının tadını çıkarırdım diye düşündü. Mutlulukla gülümsedi ; olsun bugünümde güzeldi her şeyin değerini yaşarken bilmek gerek diye düşündü. Sonra aklına gelincik düştü. Halsizce gülümsedi gözlerini kapadı. Gökyüzündeydi kanat çırpıyordu aşağıya doğru bakındı güneş gibi parlayan buğday tarlasının üzerindeydi. İnsanoğlu denilen varlık ellerinde orak ve tırpanlarla acımasızca buğday tarlasını katliam ediyordu. Bir çığlık attı beş on kulaç kalmıştı. Gelincik hemen oradaydı. Aşağıya doğru uçarak süzüldü bir yan yatış hareketi ile onun bedenini toprağın üzerine doğru yatırdı. Bir anlık refleks hareketi arkadaşının canını kurtarmasına yetmişti. Mağrur bir eda ile tekrar yukarıya yükseldiğinde biçilmiş buğday tarlasının tam ortasında gelincik bir gelin edasıyla süzülerek kelebeğe el sallıyordu. Karşılıklı birbirlerine gülümsediler. Minnet duygusuyla birlikte gelincik kelebeğe teşekkürlerini sunuyordu. Sonrasında sessiz fakat sinsice bir ağırlığın tüm bedenini sarmaya başladığını hissetti. Sanki onu kocaman bir el dipsiz bir kuyuya doğru sürüklüyordu. Bir daha uçamayacağını bilmesine rağmen mutlu ve huzurluydu. Son bir kez mırıldandı. Kelebeklerin ömrü bir gün olur. Her şey bu bir günlük ömrü nasıl geçirdiğine bağlıdır. Gözlerini kapatıp geriye baktığında eğer yaşadığın ömürde keşkelerin yok ise ; huzur ile ruhunu teslim edebilirsin. Sonradan beyninin içinde uçuşan ahh keşke deyişlerin ile dövünüp yüreğini yakmak istemiyorsan ; yaşarken yapmak istediğin şeyi ertelemeden yap ve hazzını tad , hiç kimse için değil kendin için nefes al , ellalem ne der değil ben böyle istiyorum diye tavır göster ve en önemlisi kendini mutlu etmesini bil. Tıpkı bir kelebek ve arkadaşı gelincik gibi.

SEVİLAY DİLBER

27.11.2010 ANTALYA